

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: 1. Del : 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "1. Del : 1812-42", i Heiberg, Johanne Luise: *1. Del : 1812-42*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 127. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr05val-shoot-idm139983404087200.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: 1. Del : 1812-42

JOHAN LUDVIG HEIBERG.

Efteraaret nærmede sig og med det mine Beskjæftigelser paa Theatret. Sommeren var gaaet hen i Stilhed og Fred i det hyggelige Hjem.

Heiberg havde i denne Sommer bearbejdet det Töpferske lille Lystspil: "Seer jer i Speil". Fruen deri var en af mine første nye Roller i Saisonen 1830-31. Saadanne lette Lystspilsroller, hvor Elegance i Dictionen forenedes med Lune og Gratie, vare ligesom en Leg for mig; thi Alt, hvad hertil udfordredes, tør jeg vel sige, at jeg var i Besiddelse af. Den lille Spøg gjorde overordentlig Lykke og anvendtes som Trækplaster atter og atter i ikke faa Aar. Min kjære, uforglemmelige Kunstsøster og ældre Veninde, den dannede, elskværdige Jomfru Jørgensen - som jeg haaber endnu lever 128 i Manges Erindring ved hendes ypperlige Fremstillinger i forskjellige Rollefag - kom dette Efteraar netop hjem fra en Pariserreise og saae mig udføre denne nye Rolle. Efter Forestillingen kom hun ganske henrykt ind til mig paa mit Paaklædningsværelse, tog mig om Hovedet, kyssede mig og sagde: "Ak, min lille Amour," - saaledes pleiede hun at kalde mig - "hvor har du dog lært denne Maade at spille Conversationsroller paa? Nu kommer jeg lige fra Paris, men ved at se dit Spil i Aften maatte jeg tro, du var en Skuespillerinde fra Théâtre français, der havde været saa artig at lære Dansk for at spille for os. Du har i høi Grad forundret mig i Aften." Jeg blev meget glad ved denne ældre Kunstnerindes Roes.

Jeg fik nu flere og flere Roller, og disse i Forening med de ældre, der ideligt og ideligt spilledes, gjorde, at jeg alt havde et stort Repertoire. Mit lille Kammer laa uheldigvis lige ved Siden af Fru Gyllembourgs Dagligstue, og det pinte mig, at jeg ikke her kunde læse mine Roller høit, uden at hun skulde plages med at høre derpaa. Hun var derfor saa god at skaffe mig et Værelse i den samme Etage, men i den modsatte Ende af Huset. Til dette mit nye Kammer maatte jeg passere gennem en meget stor Sal, der ofte indgød mig en Gysen, især om Aftenen, naar jeg forlod de Andre for at gaa i Seng. Dette mit nye Værelse havde Fru G. med sit sædvanlige Talent indrettet paa det Netteste til mig. Sofaen var en Sovesofa, der om Aftenen blev indrettet til Seng. Over denne hang et stort Brystbillede af Heibergs Fader, P. A. Heiberg, malet af Juel og af en overordentlig levende Virkning. Det kloge Ansigt med den ironiske Mund og de stikkende skarpe Øine var gjengivet med et Liv og et Udtryk, saa jeg altid havde en Følelse af, at der var en levende Mand i min Stue. Ja, Illusionen var saa stor for mig, at jeg ofte, naar jeg stod ved mit Toilette, uvilkaarlig dreiede mig om for at se, om han betragtede mig. Disse Blik gjorde mig da ofte saa forlegen, som om det havde været et levende Menneskes Øine, der fulgte mine Bevægelser. Og naar jeg om Aftenen lagde mig til Ro, saa forvirrede disse Øine mig ofte ved at stirre ned paa mig i den Grad, at jeg tidt blev ganske bange, og det syntes mig, at det ironiske Smil om Munden blev stærkere og stærkere, saa at jeg ofte hurtigt i Angst og Forlegenhed slukkede Lyset for at blive disse Øine kvit. Jeg kunde let være blevet af med Billedet, naar jeg havde bedet derom, men jeg skammede mig over min Barnagtighed.

En Pige blev nu antaget til min personlige Opvartning, Dorothea var hendes Navn. Det var en af disse fromme, nøisomme, opofrende Sjæle, der Intet ønske uden det at underkaste sig Andres Ønsker, et af disse rørende Mennesker, for hvem vi Andre burde skamme os, hvis vi ikke vare saa egoistiske, at vi synes, det er i sin Orden, at de lyde, og vi befale. Uvant med al Hjælp fra min Barndom af, har jeg aldrig i mit Liv udviklet det Talent 129 at lade mig pleie og opvarte af Andre. Hendes største Sorg var derfor, at jeg ikke vilde benytte hendes Hjælp mere, end jeg gjorde, og ideligt klagede hun og sørgede over, at hun havde saa lidt at udrette for mig. Fru Gyllembourg kom ofte og sagde: "Herre Gud! Dorothea er saa bedrøvet over, at du benytter hende saa lidt; den stakkels Pige vil saa gjerne være dig til Behag." Jeg forsikrede, at hun var mig meget til Behag, men at jeg behøvede saa lidt Hjælp for min Person, at jeg ikke vidste, hvad jeg skulde hitte paa for at beskjæftige hende. Om Aftenen, naar jeg begav mig til Ro i dette afsides Kammer, vilde hun absolut følge med for at klæde mig af, som hun sagde. Denne Hjælp havde jeg aldrig været vant til, og den pinte mig; jeg bad hende derfor ideligt om ikke at sidde oppe til langt ud paa Natten for at vente, til jeg gik i Seng. Men da saae hun paa mig med saa bedrøvede Øine og bad mig saa rørende om, at hun maatte yde mig denne Hjælp, at jeg ikke nænnede at gjentage det oftere.

Jeg havde efterhaanden faaet den stygge Vane at læse i Sengen, inden jeg faldt i Søvn. Denne Vane dadlede Heiberg med Rette hos mig. Jeg bad ham nu om, at han i Stedet for at skjende vilde bringe mig en dansk Roman, af hvilke jeg hidindtil ingen havde læst, for at jeg kunde bruge den som Sengelecture. "Det vil jeg ikke," svarede han, "men for at De hurtigt kan falde i Søvn, saa tilbyder jeg mig at skrive en Roman og hver Aften at lægge et lille Afsnit af denne i Bordskuffen ovre i Deres Kammer - at sige, naar det maa være mig tilladt at gaa over i dette og skrive den ved Deres eget Bord med Deres egen Pen og Blæk." Jeg tog ham paa Ordet, idet jeg da lovede ikke at læse Andet, end hvad han for denne Aften havde skrevet. Han udførte virkelig denne Spøg og sneg sig hemmeligt hver Aften, uden at hans Moder mærkede det, over i mit Kammer, inden han forlod os, og lagde i min Bordskuffe, hvad han havde skrevet. Da jeg første Aften efter dette hans Løfte med Begjærlighed aabnede Skuffen for at se, om han virkelig havde holdt sit Ord, laa her det første Blad, saaledes lydende:

Stjernen, paa Jorden,
eller:
De blaae Længsler.
En romantisk Roman,
helliget
Kgl. Skuespillerinde Jfr. Johanna Louise
i dybeste Ærbødighed
af
Forfatteren Johan Ludvig.

130

Tilegnelse.

Du har af mig en dansk Roman begjært;
Men da jeg ingen har ved Haanden,
Jeg selv den skrive vil, om ei det er for svært,
Og om jeg Bistand faaer af Digter-Aanden.
Du har forlangt den, for at kunne sove
Ved sildig Læsning, som er net og fiin;
Velan, Elskværdigste! det tør jeg love,
At Du skal sove deiligt efter min.
Du seer, Romanen har en prægtig Titel,
Som høist interessante Ting Dig spaaer.
Hver Dag jeg skrive vil et nyt Capitel,
Saa tænker jeg, den vare kan et Aar.
Det maa den gjerne, thi fra Nytaar ville
De gode Flyveposter sove hen;
Og noget skal et Menneske bestille,
Nu vel, saa lad mig skrive den.
Med Høiagtelse og allerærbødigt
Forfatteren.

Første Capitel.

Det var en deilig, klar Vinteraften. Sneen hvilede som et kridhvidt Teppe over Jorden, og Maanen og Stjernerne straaledede ned derpaa, og forhøiede den hvide Glands; med eet Ord, det var et Veir ligesom i Aften. Nattergalen fløitede sine søde, sværmeriske Triller; - nei, stop! den fløitede ikke, men den aad Meelorme i Buret, hvori den hang paa Væggen hos Skovrider Christoffer Hennegau, den vældigste Jæger i hele Thüringer-Skoven. Forbi hans Bolig løb en stor Flod, som nu var tildækket med den speilklare is, over hvilken han pleiede at løbe paa Skøiter, bevæbnet med sin Riffel, og han skød da, i den hurtigste Fart, de Fugle, som næsten usynlige droge i umaalt Afstand over hans Hoved, og som kun Maanens svage Belysning betegnede for hans øvede Jægerøie. Idet han nu fortsatte sit Løb langs med Floden, bragte dennes Krumninger ham ud paa en stor Sø, hvori den havde sit Udløb, og som ligeledes var bedækket med is. Langt borte, paa den modsatte Bred af Søen, glimtede et rødt Lys, der stak besynderligt af imod Maanens og Stjernernes blaalige Skjær; men det var tydeligt at dette røde Lys var en Stjerne for den unge Jæger, thi han styrede sin Cours derefter; og virkelig varede det heller ikke længe, før det røde Lys viste sig som en 131 Lampe, der skinnede ud af Vinduet paa et ved Søbredde eensomt liggende Huus. Den raske Skøiteløber stod nu allerede paa Landjorden udenfor Huset, spændte sine Skøiter af, og bankede paa Døren. "Hvem der?" lød det inde i Stuen. "Din Ven, din Elsker," var Svaret. Strax aabnedes Døren. "Min Kathinga!" udraabte Jægeren, idet han traadte ind i Stuen og trykkede den deiligste Pige op til sit Hjerte. "Du er vist sulten?" spurgte hun. "Det er vel, Du husker mig derpaa," svarede han, og tog ud af sin Jagttaske to store Vildgjæs, som han havde skudt paa Veien. Kathinga roste Gjæssene for deres Fedme, og ilte med at tilberede dem til Aftensmaaltidet.

Ved dette første Capitel af Heibergs Roman tænker jeg, det er bedst at lade det forblive. De andre Capitler, som jeg om Aftenen fandt i min Bordskuffe, vare i samme Stil. Alligevel kan Enhver begribe, hvor begjærlig jeg var hver Aften for at læse, hvad Bordskuffen indeholdt. Det var mig derfor en Plage, at den gode, kjærlige Pige Dorothea ikke var til at formaa at lade mig gaa ene til Sengs. Og naar jeg nu gjentagne Gange havde bedet hende: "Gaa nu, min kjære Dorothea! Nu har jeg virkelig intet Mere, hvortil jeg behøver Deres Hjælp," da svarede hun: "Nei, lille Jomfru, først maa De være i Seng, for at jeg kan stoppe Teppet rigtig godt om Dem, for at De ikke skal forkjøle Dem." Hun var ubøielig; her var altsaa intet Andet for end at finde sig deri. Jeg lagde mig da i Sengen, og hun rullede med sin kjærlige Haand Teppet saa fast om mig, at jeg lignede et Svøbelsebarn. Naar dette var besørget, fandt hun sig endelig i at gaa, idet hun dog først gjentagne Gange spurgte mig, om der nu virkelig Intet var, jeg endnu ønskede. Og først paa min gjentagne Forsikring, at der aldeles Intet var, sagde hun mig kjærligt Godnat og gik. Neppe var hun ude ad Døren, før jeg løste hele min Indpakning, sprang ud af Sengen og gik til min Bordskuffe for at tømme dens Indhold og læse Fortsættelsen af Romanen. At mangt et betydningsfuldt Ord, mangen en Hentydning til hans Følelser for mig, mangt et smigrende Ord efterhaanden smuglede sig ind i denne Romanlæsning, følger af sig selv, dog for det Meste i Spøgens og Ironiens Form. At jeg just ved denne Læsning faldt hurtigere i Søvn, som han havde lovet, vil jeg ikke paastaa. Var Himlen klar og stjernefuld, kastede jeg ofte et Shawl om mig og stillede mig i Vinduet ud til Haven og saae op paa de skønne, glimrende Kloder og tabte mig i Gisninger om dem og om mig selv. Den Opmærksomhed, Heiberg viste mig, blev mere og mere farlig for mig, thi netop den Finhed og Tilbageholdenhed, hvormed han viste den, var efter min Smag. Mere og mere længtes jeg nu dagligt efter Middagen, der skulde bringe ham; hans Moder og jeg kappedes nu om at stirre ud ad den Kant, hvorfra han kom. Og vi fik god Øvelse i Taalmodighed, thi præcis 132 kom han næsten aldrig. For det Meste blev han modtaget af mig med en lille Bebreidelse, som han da svarede saa morsomt paa, at han altid gik af med Seieren, og vi maatte endda være glade, om han lod Sagen falde og ikke udspandt den til et Drilleri, som kunde give ham Stof for lang Tid, og hvori vi atter trak det korteste Straa.

Ene hver Formiddag drak hans Moder og jeg Caffé sammen, og ved hendes Conversationstalent kunde denne Caffédrikken udspinde sig til flere Timer. En Formiddag, den 4de November 1830, sad hun og jeg som sædvanligt saaledes sammen, da Døren gik op og hendes Pleiesøn Georg Buntzen traadte ind, saa bleg og forstyrret, at vi begge paa een Gang udbrøde: "Hvad er der paafærde?" - "Vide I det?" spurgte han. - "Hvilket?" - "Vide I, at Møhl er død?" - "Død!" udbrød Fru Gyllembourg, rystende over hele Legemet, "hvem siger det?" - "I Skolen fortalte Krarup mig det og bad mig gaa hjem og underrette Eder derom." (Dr. Krarup, Forstander for Borgerdydskolen paa Christianshavn, var en Svoger af Møhl.) Vi bleve begge usigeligt forfærdede og bedrøvede, og den stakkels Georg satte sig hulkende i en Krog af Stuen og lod sine Taarer frit Løb. Vi længtes ubeskriveligt efter Heiberg den Dag for af ham at høre noget Nærmere om dette pludselige Dødsfald. Heiberg kom ogsaa tidligere end ellers, bleg og dybt rystet ved denne sin Vens Død. Heiberg fortalte, at han ved Efterretningen herom var gaaet til Møhls Bolig og havde der selv set den kjære Afdøde og indhentet detailleret Underretning af Professor David, der boede sammen med ham. Denne havde da fortalt, at Møhl hele den foregaaende Dag havde været stille og eftertænksom, men fuldkommen rask. Men da David sildigt om Aftenen tilfældigvis var gaaet ind til ham, havde han ligget i bevidstløs Tilstand i sin Seng, og kort efter opgav den ædle, af saa Mange elskede Mand sin Aand. Lægen mente, at Opium havde pludselig gjort Ende paa et Liv, der var Mange saa dyrebart. Alt i nogen Tid havde Møhls Venner med Sorg bemærket, at en dyb Melancholi havde grebet ham. Han troede sig overset af Alle og ytrede ofte for Heiberg og hans Moder i sygelig Beskedenhed, at han ikke var værdig til at have Venner som dem, og at det var af Godhed og Medlidenhed, de viste ham saa megen Opmærksomhed. Nu bebreidede vi os Alle, at vi ikke oftere og kraftigere havde viist ham, hvad han var for os og vor lille Kreds. Ak! havde han fra sin Grav kunnet se den dybe Sorg, som vi og Alle, der kjendte den begavede Mand, følte ved hans bratte Bortgang, da havde han set, at han ikke havde levet forgjæves. Efter Bordet sad Heiberg hensunken i den ene Krog af Sofaen længe taus og stille med Haanden for Øinene. Jeg var selv saa bedrøvet og vilde ikke forstyrre ham i hans Sorg. Da han imidlertid blev siddende saaledes i hele Timer uden at tale, følte jeg Trang til om muligt at sige ham 133 et trøstende Ord. Jeg gik derfor hen til ham og saae, at hans Taarer trillede ned ad Kinden under den Haand, han holdt for Øinene. Jeg tog venligt hans Haand til Side og tørrede hans Øine med det Lommetørklæde, der alt var vaadt af mine egne Taarer. Og nu brøde hans Taarer frem med en saadan Heftighed, at jeg forfærdedes derover. At se en Mand græde har altid noget forunderligt Rørende, - men at se denne Mand, hvis kraftige Sjæl ikke saa let bøiedes, i denne Tilstand, gjorde et overvældende Indtryk paa mig. Og for første Gang kjærtegnede jeg ham nu med al Uforbeholdenhed som en elsket Broder. Taknemmelig herover kyssede han mine Hænder med Inderlighed, imedens hans Graad ustandseligt flød. Og i dette Øjeblik, ved vor fælles Vens Bortgang, følte jeg, at jeg var bunden for bestandigt til hans sørgende Ven, som her sad og fældede saa bitre og trofaste Taarer. Mod Aften befandt Heiberg sig ikke vel, og hans bekymrede Moder foreslog, at vi Begge skulde kjøre ham hjem til hans Bolig. Vi sade alle Treause i Vognen, medens hans bløde og fine Haand, stille og inderligt, ubemærket hvilede i min. Møhl var den Heibergske Muses mest trofaste og hengivne Ven. Alt hvad Heiberg havde skrevet, meddelte han Møhl. Hos ham havde han altid fundet aabent Øre og Sind, og Heiberg havde stor Tillid til hans Dom og Bemærkninger. Hvor sjelden en saadan Ven findes, der forener Møhls Egenskaber, mærker man først ret i Aarenes Løb, idet man forgjæves søger at faa et saadant Tab erstattet.

Med Heibergs sædvanlige fine og ridderlige Takt kom han mig efter denne Dag imøde - ikke som en

dristig Elsker, men som en glad, beskeden og taknemmelig Ven, der med Varsomhed modtog, hvad min Imødekommen nu havde givet ham Vished om. Og hemmeligt for Alle udspandt sig vort Samliv i kjærlig Fortrolighed. Ikke hans Moder, ikke noget Menneske meddelte vi vor hemmelige Forstaaelse. Ingen af os havde Lyst til at fremtræde som Forlovede. Romanen i Bordskuffen blev nu pludselig afbrudt og ombyttet med smaa, fortrolige, kjærlige Sedler, hvori hans Forhaabninger, hans Frygt for atter at miste mig, hans Planer for Fremtiden, hans Lykke over at eie mig udtalte sig dybt og sandt og rørende. Skriftligt besvarede jeg hans smaa Billetter og lagde mine Svar i samme Bordskuffe, hvor han hentede dem og lagde nye fra sig selv deri til mig. Naar jeg spillede om Aftenen, havde han bedet om Tilladelse til at benytte mit Kammer, og ofte sad han nu ensomt her under Paaskud af at skrive, hvad han for Øieblikket havde under Arbeide; og virkelig arbeidede han ogsaa ofte her for ikke at behøve at gaa den lange Vei hjem og om Aftenen atter gaa tilbage ud til os - thi han kunde ikke godt undvære at sige mig Godnat. Var han selv paa Comedie, som naturligvis ofte var Tilfældet, naar jeg spillede, da fulgte han mig undertiden hjem, en Gunst, han satte stor Pris paa. Han var da ofte 134

henrykt over mit Spil og sagde: "Naar jeg staar dernede mellem Publikum og ser paa dig og da tænker: Hun er min, hun tilhører mig! da svimler det formelig for mine Øine, og jeg har en Følelse, som om et Lyn gik igjennem mig uden at saare." Disse kjærlige Ord har jeg beholdt i taknemmelig Erindring. Det pinte ham imidlertid, at vi saa sjelden vare ene med hinanden, og han fandt nu paa det Fif at foreslaa at lære mig Fransk, og under dette Paaskud gik vi da om Eftermiddagen over i min Stue for at være flittige med at indøve det fremmede Sprog. Hans Moder, der var et af de troskyldigste Mennesker, jeg har kjendt, gik virkelig i Begyndelsen ind paa dette lille Bedrag, men Georg Buntzen, min unge, skinsyge Tilbeder, var ikke saa let at narre, og han drillede os med at forstyrre os, saa ofte det lod sig gjøre. Naar jeg skulde i Selskab, selv i saadanne Huse, hvor Heiberg kom, da pinte det ham stærkt, og Grunden hertil var især, at intet Selskab syntes ham godt nok for mig. Da lød ofte hans Klager i de smaa Sedler i Bordskuffen. I disse rykkede han nu efterhaanden lempeligt frem med sit Ønske om en nærmere Forening med mig. Han sagde, at han med Taalmodighed i Aaringer havde ventet paa at faa dette sit høieste Ønske opfyldt, men denne Taalmodighed var nu forbi. Han klagede bittert over de spildte Aar og bad mig ikke at forøge deres Antal. Jeg fandt derimod, at nu var vort Samliv saa skjönt, at en Forandring heri let kunde blive farlig. Ogsaa løb der tusinde Tanker om i mit Hoved, som ikke lidet foruroligede mig. Imellem disse tyngede ogsaa den Tanke paa min Sjæl, hvorledes mine Forældre vilde kunne passe ind i disse nye Forhold, hvortil deres Dannelse saa lidet svarede. Jeg vidste, det vilde smerte mig, om de tydeligt skulde føle, at de vare udelukkede af mit Selskab i mit Hjem; og bleve de det ikke, da vilde det ogsaa smerte mig at se dem spille en Rolle, der var ydmygende for dem. Jeg var bange for, at Heiberg i sin Kjærlighedsrus nu syntes, at han kunde finde sig i Alt, men at han med Tiden vilde føle dette Tryk, og at dette vilde forstyrre hans Glæde i hans eget Hjem. Heiberg havde mærket, at mange Betænkeligheder fra min Side forhaalede mit Svar, at bestemme en Tid til vor Forening; han bad mig indstændigt meddele sig disse, men en Undseelse for at berøre saa personlige Forhold bandt min Tunge. I en af mine smaa Sedler i Bordskuffen udtalte jeg mig skriftligt derom, thi dette var mig lettere end saaledes Ansigt til Ansigt, Øie til Øie at komme frem med mine Skrupler. Jeg bad ham derfor overveie disse Forhold, der vare for hele Livet, bad ham betænke, om han i Tidens Længde troede at kunne bære et Familiesamliv, der umuligt kunde have nogen Interesse for ham, men hvortil jeg var knyttet med hellige Baand - og andet Mere, som Forholdene bragte med sig. Paa dette Brev læste jeg følgende Svar fra ham, da jeg om Aftenen undersøgte Bordskuffens Indhold: 135

"Tak, min egen Hanne, for Din yndige lille Seddel, for Din Fortrolighed, og især for Dit Løfte i Slutningen, at ville opskrive alle Dine Tanker, for at jeg dog kan faae dem at vide. Ja visselig ønsker jeg intet mere end at kjende Dine Tanker. Du har stedse været saa tilbageholden, jeg har ligesom maattet erobre ethvert nok saa lille Beviis paa Din Fortrolighed; og det har ofte bedrøvet, ja ængstet mig, saa meget mere, som jeg godt kan mærke, at Du ved Din Tilbageholdenhed ofte giver Anledning til smaa Misforstaaelser, som kunde været hævede ved Aabenhjertighed fra Din Side. Endnu i Aften, da Du et Øieblik lod til at ville blive tilbage her i Kammeret og lade mig gaae iforveien, har Du vist tænkt paa at tilintetgjøre Din Seddel, for at jeg Intet skulde erfare af hvad Du havde skrevet. Jeg gyser ordentlig ved Tanken om, at dette kunde være skeet, og at Du kunde have vedblevet at skjule Dine Følelser i endnu længere Tid. For Alting, da Du ikke holder af at tale, saa vedbliv ifølge Dit Løfte, at meddele mig skriftligt Dine Tanker om alle de Gjenstande, hvorom jeg endnu ikke kjender dem; thi efter saa lang Tids nøiere Bekjendtskab med Dig, er Du mig dog endnu bestandig i mange Henseender en Gaade. Saa Meget i Dit Væsen og Dine Tanker er skjult for mig, og jeg kan godt mærke, at just hvad Du skjuler, er Noget af det Bedste, som jeg allerhelst vilde kjende. Hvad den omtalte Sag angaaer, da takker jeg Dig for Din Oprigtighed, men tilstaaer, at jeg ikke kan see nogen betydelig Anstødssteen i hvad Du fremsætter til min Overveielse. Troe ikke, at jeg anseer Tingen for en Bagatel; tvertimod; men jeg mener kun, at den kan indrettes paa en ganske simpel Maade til Din og Alles Tilfredshed. Jeg vil med al Oprigtighed tilstaae, at jeg for min Part vel ikke har nogen særdeles Interesse for Din Familie, men jeg har det dog for saa vidt, som det er Din Familie. Allerede fra gammel Tid af er jeg vant til at tænke paa Dig, hvergang jeg seer Nogen af dem eller hører dem nævne. Synet af Enhver af dem har allerede i flere Aar, blot ved Erindringen om Dig, faaet mit Hjerte til at banke. Og skulde jeg være saa indskrænket at fordre, at Du ikke skulde omgaaes Dine Forældre og Søskende? De Forhold, hvori Naturen har sat Dig, ere alt for hellige, til at Du skulde krænke dem, omendskjøndt Du ved Dit Genie og ved Din hele Uddannelse er kommen til at staae høit over dem. At Du er en god Datter og en god Søster er en Dyd, som jeg ikke vilde have, at Du skulde undvære, ligesaa lidt som nogen anden af de Dyder, som Du besidder; thi jeg elsker Dig i alle Dine Fuldkommenheder, og i denne ikke mindre end i de andre. Min Mening er derfor, at

vi, efter den Foreening, jeg ønsker, ogsaa maatte omgaaes Din Familie mere end hidtil, og dette kunde jo meget vel skee, uden at vi derfor behøvede at indskrænke vor øvrige Frihed til at see, hvem vi ønske. Du maa betænke, at naar Du først er Frue i Huset, 136 bliver det tildeels Dig, som kommer til at raade for alt Sligt; og det vil neppe blive Dig med Din fine Tact for alt det Skjønne vanskeligt at træffe de rette Grændser saavel beri, som i alt Andet. - - Men ogsaa om andre Ting ønsker jeg at kjende dine Tanker. Jeg har forstaaet Slutningen af Dit Brev saaledes, som om Du vilde lade mig gjøre et og andet dybt Blik ind i Dit Indre. Hold endelig Ord! jeg ønsker intet høiere end at kjende enhver Fold og enhver Krog i Din dybsindige Character. God Nat! Tænk venlig paa
Din Broder ."

Denne Underskrift, "Broder", har Hentydning til, at fra det Øieblik, jeg kom i Heibergs Moders Hus, spøgtes der med, at vi vare sammenbragte Børn. Han kaldte mig altid Søster og jeg ham Broder. Det ængstede mig ofte, at Heiberg satte mig saa høit og havde saa store Tanker om min Character. Jeg havde alt i mit unge Liv erfaret, hvor bittert det er at vækkes af slige Illusioner. Ogsaa denne Frygt meddelte jeg ham skriftligt, ikke paa Skrømt, men af mit fulde Hjerte. Jeg gøs ved Tanken om, at han engang maatte sige sig selv, at han dog havde taget feil af mig.

Saaledes fortsatte vi nu Resten af Vinteren denne hemmelighedsfulde Correspondance i Bordskuffen, der snart indeholdt Spøg, snart Alvor, men alle hans Sedler kom ind paa, at jeg dog vilde bestemme, naar vor Forening skulde finde Sted.